

РЕШЕНИЕ

№ 28969

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4644** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Д. Й. И. срещу решение № ПИ-105/26.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите /ТД на НАП/ - С..

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, постановено при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи, че не са разгледани направените от жалбоподателя възражения относно съдържанието на самото постановление, а именно не били посочени фактическите и правни основания за издаването му съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК. Не ставало ясно дали е постановлението за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ е издадено по искане на органа или при наличието на хипотезата на чл. 195, ал. 3, т. 2 ДОПК. Липсвала обосновка относно изискуемостта на задълженията. Не ставало ясно дали и на какво основание публичните вземания са установени, поради което счита, че не са изискуеми. Твърди, че на основание чл. 171, ал. 1 ДОПК давността по отношение на вземанията от 2018 г. е изтекла на 01.01.2023 г., а за тези от 2019 г. е изтекла на 01.01.2024 г., т.е. към момента на образуване на изпълнителното дело всички тези задължения са били погасени по давност и не са били изискуеми по аргумент на противното съгласно чл. 195, ал. 1 от ДОПК. Твърди се също, че погасителната давност се прекъсвала с предприемане на първото действие по събиране на публичното задължение – получаване на покана за доброволно изпълнение, а не – с образуването на изпълнителното производство. Видно от изнесеното в табличен вид на ПНОМ към 20.01.2026 г. неправомерно са били начислени лихви върху нулеви главници, което било недопустимо, доколкото задължението

за лихва било акцесорно. Счита се, че при липсата на главно задължение е невъзможно да бъде направена проверка относно действителната стойност на начислената лихва, доколкото не било ясно тази лихва върху каква сума е начислена. При това се твърди, че било нарушено правото на защита относно достоверността на фактите и обстоятелствата, изнесени в ПНОМ. Не било взето предвид, че изпълнително дело №[ЕИК]/2026 г. е образувано въз основа на РА № 22221724005558-091-001 от 09.09.2025 г., който не бил връчен по предвидения в закона ред, както и, че жалбоподателят не бил задължено лице по смисъла на ЗДДС. Липсвало изпълнително основание по чл. 197, ал. 3, предл. 3 ДОПК. В случая били налице две съществени нарушения на закона, а именно образуването на изпълнително дело, след като е изтекла погасителната давност, уредена в чл. 171, ал. 1 от ДОПК, както и издаването на ПНОМ за вземане, което не е изискуемо. Моли за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него ПНОМ.

В открито съдебно заседание жалбоподателят Д. Й. И., редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът – директор на ТД на НАП - С., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, а оспореното решение на директора на ТД на НАП-С. – потвърдено като правилно и обосновано. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, след като се запозна с твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, установи следното от фактическа страна:

1. Със ЗВР № Р-22221724005558-020-001/29.10.2024 г. /л. 34/, издадена от началник на сектор при ТД на НАП - С., е възложена ревизия на Д. Й. И., в качеството ѝ на управител на „Транспортна компания Илиеви“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за установяване на задължения по ДДС, ДОО – за осигурители, ЗО – за осигурители, и за УПФ – за осигурители, за периода от 01.12.2018 г. до 31.01.2021 г. ЗВР е връчена лично на 14.11.2024 г. /л. 36/.

2. С Ревизионен акт № Р-22221724005558-091-001/09.09.2025 г. /л. 37 – л. 49/, издаден от началник сектор, възложил ревизията, и главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, на основание чл. 19 ДОПК за периода от 01.12.2018 г. до 31.01.2021 г. по отношение на Д. Й. И., в качеството ѝ на управител на „Транспортна компания Илиеви“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], са установени задължения по ДДС, ДОО, ЗО и за УПФ, с изключение на м. 12.2019 г. – по ЗДДС, м. 08.2020 г. – по ЗДДС, м. 11.2020 г. – по ЗДДС, м. 05.2019 г. – ЗО и УПФ, в размер на 33 478,00 лева /17 117,03 евро/ и лихви в размер на 21 029,38 лева /10752,15 евро/. РА е връчен по реда на чл. 32 от ДОПК след поставянето на съобщение в ТД на НАП - С., офис „М.“, на 14.10.2025 г. /л. 50/.

3. С жалба № Ж-22-427/23.03.2026 г. до директора на ТД на НАП - С. е оспорен издаденият РА /л. 62 - л. 65/

4. Не се спори, че е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2026 г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания от Д. Й. И..

Изготвено е съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С260022-048-0002343/20.01.2026 г. /л. 74 - л. 80/, видно от което публичните задължения на лицето са конкретизирани по размер, вид и др., като са добавени към сумата от РА главници, представляващи глоби по ЕФ, съответно – към дата 20.01.2026 г. са определени главници в размер на 17 334,34 евро и лихви в размер на 11 488,41 евро. Съобщението е връчено на 09.03.2026 г. /л. 81/.

5. С ПНОМ с изх. № С260022-022-0015197/19.02.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител ТД на НАП – С., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки,

депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД и „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ за сумата в размер на 28 931,78 евро, представляваща главница в размер на 17 298,62 евро и лихва в размер на 11 633,16 евро. ПНОМ е връчен лично на Д. Й. И. на 09.03.2026 г. /л. 69/.

Представени са и запорни съобщения от 19.02.2026 г., видно от които главницата е в размер на 17 081,37 евро, нелихвоносна част – 217,25 евро, и лихва – 11 633,16 евро.

6. С жалба вх. № Ж-22-388/13.03.2026 г. Д. Й. И. е оспорила ПНОМ /л. 66 – л. 67/, в която са изложени съображения, препокриващи се с тези, изложени в жалбата, по която е образувано съдебното производство.

7. Подадената жалба е оставена без уважение като неоснователна с решение № ПИ-105/26.03.2026 г. на директора на ТД на НАП - С..

За да отхвърли жалбата, директорът на дирекция ТД на НАП - С. е приел следното:

Обжалваното ПНОМ е издадено от компетентен орган и съдържа всички изискуеми от закона реквизити съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 1 – т. 9 от ДОПК.

Съгласно чл. 195, ал. 1 ДОПК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, а именно - глоби на СДВР и суми по Ревизионен акт Р-22221724005558-091-001/09.09.2025 г., установяващ отговорност по чл. 19 от ДОПК за ДДС, ДОО, ЗО, УПФ за задължения на „ТРАНСПОРТНА КОМПАНИЯ ИЛИЕВИ“ ЕООД ведно с лихвите, като във връзка със същите може да се приложат и предвидените в ДОПК обезпечителни мерки и изпълнителни действия.

Видно от справка за общите задължения на Д. Й. И., актуална към 25.03.2026 г., са налични неплатени публични задължения, за които е изтекъл срокът им за доброволно плащане. Съобразено било, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело

№[ЕИК] от 2026 г. по описа на ТД на НАП - С. в размер на 28 931,78 евро към датата на издаването му - 19.02.2026 г. Липсвало намерение лицето да заплати задълженията си, което се следвало и като извод от искането в жалбата да бъдат погасени задълженията за период 2018 г. и 2019 г.

Публичният изпълнител е извършил анализ на поведението на задълженото лице, на размера на задължението, възможността на длъжника да обслужва настоящите задължения, както и гаранциите за събиране на публичното вземане и принципа за бърза ликвидност на вземанията, с оглед на което е обосновал обезпечителната нужда за налагане на запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки до размера на публичните задължения, при липса на други открити активи, като е обосновал извод, че обезпечителната мярка не е несъразмерна, т.к. това е единственото имущество, което може евентуално да служи за удовлетворяване на държавата в лицето на НАП.

Направен е анализ на института на погасителната давност по отношение на главниците и лихвите. Посочено е, че изчисляването на лихвите не е предмет на настоящото производство, а в производството по обжалване на РА. По аргумент от чл. 266, ал. 3 ДОПК не подлежал на обжалване определеният размер на публичното задължение.

По отношение на давностните срокове е прието, че на основание § 29, т. 2 от ЗМДВИП във връзка с § 52 от ПЗР на ЗМДВИП, същите се считат спрели да текат от 24.03.2020 г. и съгласно § 13 ПЗР

на ЗИД към Закона за здравето са възобновени, считано от 22.05.2020 г. Неизтеклата до момента на спирането част от давностния срок продължава да тече след изтичането на 7 дни от обнародването на ПЗР на ЗИТ на Закона за здравето, т.е. от 22.05.2020 г. Така във връзка с ЗМДВИП давността е спряна за 59 дни и тъй като за времето на спиране на давността давностният срок не тече, периодът на спиране не се включва в периода на давността - с него той се удължава, като след отпадане на основанията за спиране или изтичане на срока на спиране, определен в Кодекса, давностният срок продължава да тече, като същият е равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането.

На следващо място по отношение на твърденията, че задълженията за 2018 г. и 2019 г. са с изтекла давност РО е приел следното:

По т. 1. Задълженията по Ревизионен акт РА №22221724005558-091-001 от 09.09.2025 г., вкл. и лихвите по ДДС и декларации образец 6 /ЗО, ДОО, УПФ/ за периоди от 01.12.2018 г. до 30.11.2019 г., подадени през 2019 г., следва да се платят през 2019 г., като съгласно чл. 109, ал. 1 от ДОПК не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация. Задълженията в цитираният период са декларирани през 2019 г., което означава, че 5-годишният срок по чл. 109, ал. 1 от ДОПК е започнал да тече от 01.01.2020 г. и изтича на 01.01.2025 г. В предвидения срок е започнало ревизионно производство със ЗВР от 29.10.2024 г., връчена лично на 14.11.2024 г., като съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, т.е. срокът при започналата ревизия в случая е до 14.11.2025 г. В предвидения срок е издаден РА от 09.09.2025 г. за отговорност по чл. 19 от ДОПК, с което действие се прекъсва давностният срок съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК, като според разпоредбата на чл. 172, ал. 3 от прекъсването започва да тече нова 5-годишна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК. В новия 5-годишен срок е издадено ПНОМ на 19.02.2026 г., с което безспорно са наложени ефективни обезпечителни мерки, което действие представлява основание за спиране на давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Предвид това е прието, че към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност, започнала да тече от 01.01.2020 г., съобразена допълнително с § 29 от ПЗР на Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г.

По т. 2. Задълженията по Ревизионен акт РА № 22221724005558-091-001 от 09.09.2025 г., вкл. и лихвите по декларации образец 6 /ЗО, ДОО, УПФ/ за периоди от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г., подадени през 2020 г., следва да се платят през 2020 г. Задълженията в цитираният период са декларирани през 2020 г., което означава, че 5-годишният срок по чл. 109, ал. 1 от ДОПК е започнал да тече от 01.01.2021 г. и изтича на 01.01.2026 г. В предвидения срок е започнало ревизионно производство със ЗВР от 29.10.2024 г., връчена лично на 14.11.2024 г., и е издаден РА от 09.09.2025 г. за отговорност по чл. 19 от ДОПК, с което действие се прекъсва давностният срок съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК, , като според разпоредбата на чл. 172, ал. 3 от прекъсването започва да тече нова 5-годишна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК. В новия 5-годишен срок е издадено ПНОМ на 19.02.2026 г., с което безспорно са наложени ефективни обезпечителни мерки, което действие представлява основание за спиране на давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Предвид това е прието, че към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност, започнала да тече от 01.01.2021 г., съобразена допълнително с §29 от ПЗР на Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г.

Решението е връчено на ревизираното лице на 05.04.2026 г. по електронен път /л. 13/.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК. В специалната разпоредба на чл. 197, ал. 2 ДОПК се посочва актът, чиято законосъобразност се изследва в настоящото съдебно производство - решението на директора на компетентната териториална дирекция, като това се осъществява след изчерпване възможността за оспорване по административен ред на ПНОМ по чл. 197, ал. 1 ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, решението и потвърденото с него ПНОМ са издадени от компетентни административни органи при спазване на установената писмена форма.

Подлежащият на оспорване акт в настоящото съдебно производство съдържа правни и фактически основания за издаването му.

ПНОМ също е издадено в установената писмена форма с посоченото в чл. 196, ал. 1 ДОПК съдържание, като следва да бъде отбелязано и, че с издаването на решението на директора на ТД на НАП - С. се постигат целите на изискването за мотивиране на административните актове.

Неведнъж настоящият съдебен състав е излагал своето становище, че е недопустимо да допълва/изменя волята на административния орган, изразяващо се в подмяна на съображенията, мотивирали преценката на органа, както и да излага мотиви по един немотивиран от административния орган акт. Действително, това становище е било обективизирано при осъществяване на съдебен контрол на актове, които не винаги са били оспорвани по административен ред, но в случая все още намира приложение изложеното в ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, съгласно което липсата на мотиви към административния акт не е съществено нарушение тогава, когато по-горният административен орган, като е потвърдил обжалвания пред него акт, е изложил към решението си надлежни мотиви, разкриващи съображенията, по които е бил издаден, и позволяващи да се провери законосъобразността му. Съобразено с трайно установената практика в решение по адм. д. № 7183/2023 г. на ВАС, Осмо отд., следва да се посочи и, че „излагането на надлежни мотиви от горестоящия административен орган, позволяващи да се изведат съображенията, поради които е издаден административният акт, и в този смисъл обезпечаващи както правото на защита на адресата, така и надлежното упражняване на съдебния контрол, всъщност санира пропускът в процесуалното поведение на самия издател.“.

В този смисъл именно мотивите на решаващия орган следва да бъдат съобразени от съда при осъществяване на контрол спрямо издадения от него акт и спрямо ПНОМ.

Изрично в ПНОМ, а впоследствие и в решението на директора на ТД на НАП – С. подробно е мотивирано, че ще се затрудни събирането на публичното задължение съгласно чл. 195, ал. 2 ДОПК, поради което и се налагат ОМ.

На второ място, в конкретния случай са наложени ПОМ.

1. Приложение намират разпоредбите на чл. 198, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 202, ал. 1 ДОПК, като е наложен заповест на сметките на длъжника в две банки.

2. Съгласно чл. 195, ал. 3 ДОПК „обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител:

1. по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане;

2. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание“.

В конкретния случай не се установява наложено обезпечение на конкретните публични вземания, като ирелевантно е, че длъжникът не е наясно дали е отправено искане от страна на органа, издал акта за установяване на публичното вземане. По аргумент от чл. 195, ал. 4 ДОПК „длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение“.

3. Съгласно чл. 195, ал. 1 ДОПК „подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания“.

3.1. В случая не са изложени от жалбоподателя никакви възражения относно задълженията, представляващи глоби по издадени ЕФ от ОД на МВР – С. и СДВР, съответно с дати – 01.08.2024 г., 20.01.2025 г., 31.05.2022 г. и 23.04.2025 г., поради което съдът намира, че дължимостта на същите е безспорно установена /чл. 209, ал. 1, т. 5 ДОПК/. При направено изчисление се установи също, че сумата по тях в размер на 217,25 евро, посочена като нелихвоносна в заповедното съобщение, е равна на сбора от сумите, изчислени като задължения и посочени като суми по глоби по ЕФ в съобщението за доброволно изпълнение на основание чл. 221 ДОПК. Въпреки че това съобщение е връчено лично на адресата му, няма представени от последния доказателства, че е възразил относно дължимостта на цитираната сума. Длъжникът е имал възможността да възрази срещу включването на тази сума като действие на публичния изпълнител, като инициира производство по реда на чл. 266 и следващите ДОПК, но не и по конкретното производство, в което се налагат ОМ.

3.2. По отношение на задълженията, установени с РА, следва да бъде посочено, че по делото са събрани доказателства за връчването му по реда на чл. 32 ДОПК, както и за оспорването му пред директора на ТД на НАП – С.. Въпреки разпределената доказателствена тежест не се представиха доказателства, изясняващи приключило ли е производството по оспорване на РА и с какъв акт, влязъл ли е в сила той. Следва да се отбележи обаче, че съгласно чл. 209, ал. 1, т. 1 ДОПК „принудително изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван“, от което се следва извод и, че е налице годно изпълнително основание независимо от обстоятелството, че РА е било оспорен. Действително, с РА е определена главница в размер на 17 117,03 евро, а с ПНОМ от 19.02.2026 г. – главница 17 298,62 евро, като част от нея е в размер на 17 081,37 евро, след изваждане на нелихвоносната част, поради което и е наложено обезпечение за сума, по-малка по размер от посочената в РА. Оспорването на размера на задължението е възможно при оспорване на РА, законосъобразността на който не е предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство. При това се формира извод, че не е нарушено правото на защита на лицето, същото не е възпрепятствано да разбере от къде произтича задължението му, чието обезпечение е наложено.

Публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност относно размера на подлежащото на обезпечаване задължение. По аргумент от чл. 266, ал. 3 ДОПК в производството по принудително изпълнение не подлежи на обжалване определеният размер на публичното задължение, поради което всички въпроси, изтъкнати в жалбата, свързани с незаконосъобразното ангажиране на отговорността на оспорващия по реда на чл. 19 ДОПК - в качеството му на управител на търговско дружество, са извън предмета на контрол върху действията на публичния изпълнител, както по административен, така и по съдебен ред.

3.3. По този мотив не е възможно оспорване на размера на лихвата, определен върху главницата за всяко едно задължение и за всеки един период, който е ревизиран. Лихвите са публични вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК, като те имат акцесорен характер спрямо главното вземане. Действително, в съобщението за доброволно изпълнение към дата 20.01.2026 г. и в справката към 20.03.2026 г. са посочени лихви по периоди без определена главница, но следва да се отбележи, че за тези периоди вече е била определена главница по съответния вид

задължение, но на друг ред от съответните таблици. Дали сборът на лихвите за конкретен период е правилно определен не подлежи на изследване от настоящия състав. При това не се споделя възражението на жалбоподателя, че липсва главно задължение, поради което и не ставало ясно върху каква сума е начислена лихвата. За пълнота следва да бъде отбелязано, че жалбоподателят би могъл да направи изчисления по периоди и суми, като съобрази издаването на РА преди приемане на еврото в Република България като официална валута, т.е. с установени задължения в левове, и съставените след 01.01.2026 г. документи, в които по отношение на задълженията е извършено превалутиране в евро.

4. По отношение на възражението за изтекла давност съдът намира, че този въпрос не подлежи на изследване в настоящото производство.

Давността е институт на материалното право и представлява период от време, определен по продължителност от закона, през който, ако носителят на едно субективно право не го упражни, то се погасява. За нуждите на изпълнителното производство по ДОПК погасителната давност е способ, чрез който се преустановява възможността публично задължение да бъде събрано принудително. Позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника.

Изтичането на погасителната давност за публично вземане не води само по себе си до незаконосъобразност на издаденото постановление за налагане на ОМ, респ. до неговата отмяна, а би могло да бъде основание за прекратяване на изпълнителното производство за съответното вземане. В конкретния случай длъжникът е следвало да се позове на изтекла погасителна давност, като направи изрично възражение в хода на изпълнителното производство, а не – при оспорване на ПНОМ, така че публичният изпълнител да извърши преценка дали са основания погасяване на публичните вземания /чл. 168, т. 3 ДОПК/ и за тяхното отписване /чл. 173, ал. 1 от ДОПК/. Евентуален негов отказ подлежи на оспорване по реда на чл. 266 и следващите ДОПК, което се провежда при различни ред и условия от процесното и има различен правен резултат. Възражението за изтекла погасителна давност в случая е направено едва при оспорване на ПНОМ, което не лишава жалбоподателя от възможността да заяви такова възражение пред компетентния орган, а именно - пред публичния изпълнител.

5. Налагането на заповест или вписването на възбрана след започването на изпълнителното производство не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а действие по принудително изпълнение. Този извод следва от разпоредбата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, съгласно която в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки /очевидно се има предвид липсата на наложени обезпечителни мерки до започването на изпълнителното производство/, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на заповест, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Налагането на заповест или вписването на възбрана с постановление на публичен изпълнител в условията на започнало изпълнително производство винаги има характер на действие по принудително изпълнение.

Следва да се има предвид, че действие по пристъпване към изпълнението е изпращането на съобщение за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК. Съобщението е насочено към събиране на публично вземане, но по доброволен път. Това съобщение има три функции. Първата е да информира длъжника за такива съществени елементи като образуването на изпълнително дело, вискателя по него, изпълнителното основание и размера на задължението. Втората е да му даде възможност да изпълни доброволно задължението. Третата е да му укаже, че ако не се възползва от нея, то ще се пристъпи към принудително изпълнение.

След получаване на съобщение за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 от ДОПК длъжникът е следвало да възрази за изтекла погасителна давност и за недължимостта на някои от сумите пред публичния изпълнител по конкретното изпълнително дело и извън обжалването на ПНОМ, което като не го е сторил, доколкото липсват доказателства за това, е довело до включването на тези суми в сумата, представляваща обезпечение - запор. Пропускът му да стори това не може да се санира с обжалване на ПНОМ, което представлява действие по принудително изпълнение по отношения на публични задължения, чийто размер не се определя със самото ПНОМ, а е обусловен от изпълнителните основания и данните за тях в информационните масиви на НАП. Отделно, към датата на издаване на ПНОМ до публичния изпълнител не е достигнало каквото и да е било възражение за изтекла давност, така че да е налице пропуск да се произнесе преди налагането на запор, съответно това да е довело до ограничаване правата на лицето длъжник и неправилно приложение на материалния закон. За пълнота следва да се отбележи, че публичният изпълнител е уведомен за възражението за погасителна давност едва с подаването на жалбата срещу ПНОМ на 13.03.2026 г., доколкото същата е подадена до директора на ТД на НАП – С. чрез него.

6. Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК „съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.“.

Разпоредбата регламентира хипотезите на отмяна на ОМ, като е достатъчно осъществяването на една от тях. В конкретния случай длъжникът не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, като се доказва съществуването и на изпълнителни основания. Не подлежи на изследване спазени ли са изискванията за налагане на ОМ по чл. 195, ал. 5 ДОПК, доколкото казусът не е в нито една от хипотезите на уведомяване по чл. 77, ал. 1 ДОПК /при прекратяване, прехвърляне и преобразуване на предприятие/ и чл. 78, ал. 1 ДОПК /при обявяване в несъстоятелност/, както и изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК, тъй като не се касае за налагане на мерки от този вид.

Формира се извод, че решението на директора на ТД на НАП - С. и потвърденото с него ПНОМ са издадени в съответствие с материалния закон и при липсата на допуснати съществени процесуални нарушения.

На трето място, при издаване на оспореното решение и ПНОМ правата и законните интереси на жалбоподателя не са засегнати в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, и не се доказва причиняването на вреди, явно несъизмерими с преследваната цел /чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК/. Не се доказва от жалбоподателя, че е платил доброволно публичните си задължения, нито че с поведението си цели именно това. В този смисъл се обосновава и обезпечителната нужда за налагане на обезпечението. Следва се посочи, че по сметките в двете банки с титуляр жалбоподателя се констатира липсата на суми и наложен предходен запор. Предвид това и доколкото обезпечителната мярка съответства на вземането на държавата, то не би могло да се говори за неблагоприятно засягане правната сфера на жалбоподателя, а още по-малко - за свръхобезпечение на задълженията. Отделно, ако длъжникът приема, че е налице свръхобезпечение, може да реализира правото си да поиска замяна на обезпечителната мярка по реда на чл. 199 ДОПК.

Извод: жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева /чл. 24, изр. първо от НЗПП/, който съдът изчисли на 102,26 евро.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**
Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Й. И., ЕГН [ЕГН], срещу решение № ПИ-105/26.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което жалбата ѝ срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260022-022-0015197/19.02.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. е оставена без уважение като неоснователна.

ОСЪЖДА Д. Й. И., ЕГН [ЕГН], с адрес - [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Национална агенция за приходите, със седалище в [населено място], сумата в размер на 102,26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: